

Zene a dombtetőn
(bábelőadásra írva)

Egyszer volt, hol nem volt, egy erdő széli kis tisztáson, volt egy ló. Ez a ló nagyon szerette a szép muzsikát. Minden délután meghallgatta azt a zenét, ami a távoli domb tetejéről hallatszott. Közben mindig arról ábrándozott, hogy milyen jó is lenne, ha egyszer ő is ott muzsikálhatna.

Azon a verőfényes nyári napon is szokásos délutáni pihenőjét tartotta a fák árnyékában, a jól ismert dallamokat hallgatva, amikor egyszer csak madárdalra lett figyelmes.

- Csitt - csivit! Csitt – csivit! – énekelt a kismadár.
- Hát te hol tanultál meg ilyen szépen dalolni? – kérdezte tőle csodálkozva a ló.

De a madár nem válaszolt, csak oda-vissza röpködött, s közben tovább énekelt:

- Csitt – csivit! Csitt – csivit!
- Ilyen szép dallamokat még csak a dombról hallottam. Milyen jó is volna eljutni oda...

Ekkor a madárka odarepült a lóhoz, és a fülébe énekelte: Csitt – csivit! Csitt – csivit! – majd elröppent a domb felé.

- Óh... – sóhajtott a ló – könnyű neked! Bármikor odarepülhetsz a dombra az erős szárnyaiddal. Én meg, ha elindulok, csak csetlek-botlok... Nekem nagyon messze van az a domb.

A ló hirtelen valami zajra lett figyelmes. Egy oroszlán közeledett feléjük.

- Igen, igen. Egyre hangosabban hallom ezt a szép dallamot. Most már egészen biztos, hogy nagyon közel járok a célhoz. – hallatszott a távolból.

Mikor odaért hozzájuk, örömeben így kiáltott:

- Hát itt van! Megtaláltam végre! Innen hallom. Ezek szerint...MEGÉRKEZTEM!
- Már megbocsáss, hogy megkérdem, de hová érteztél te meg? – tudakolta bátortalanul a ló.
- Hát éppen ide. Ahonnan mindig hallatszik a zene.
- Itt csak ez az egy madárka énekel.
- De hiszen ugyanazt a dalt éneklé, mint amit minden délután hallani szoktam. Hallgasd csak!

Hosszú fülelés és figyelés után a ló csak helyeselni tudott.

- Igazad van. Ez valóban az a dal, amit én is minden délután meghallgatok. A dombról jön.

- Akkor hát gyerünk! Irány a domb! Mutasd az utat! – kiáltotta elszántan az oroszlán.

Hirtelen csend lett, majd szomorúan így szólt a ló:

- Én nem tudom, hogy hogyan lehet eljutni oda.
- Akkor kérdezzük meg a madárkát! – javasolta az oroszlán – Ő ismeri a dalt, biztosan a dombtetőn tanulta.

Azonban hiába kérlelték, kérdezték, az semmit sem mondott, csak a szépen szóló dalocskáját énekelte, s közben izgatottan röpködött mindig a domb irányába, majd vissza.

- Nézd csak a madárkát! – szólt a ló az oroszlánhoz – Mintha tudná az utat. Nézd csak! Mintha azt akarná, hogy kövessük. Te is úgy látod?
- Tudod...én nem látok semmit. Hol van?
- Hát itt. Itt énekel és röpköd előttünk. Látod már?
- Látni nem látom, de annál jobban hallom. Gyerünk! Indulás! Majd a madárka elvezet minket a zenéhez, csak a hangját kel mindig követnünk.
- Menj csak inkább egyedül. Én innen hallgatom.
- De hiszen te is szereted a muzsikát. Te nem tartasz velem, hogy együtt zenélhessünk?
- Szívesen veled tartanék, csak én nem tudok elmenni odáig. Az én lábaim nem bírják a hosszú utat.

- Márpedig én nem hagylak itt. Gyere, támaszkodj a hátamra, úgy majd sokkal könnyebb lesz az út. – mondta az oroszlán, és útnak indultak.

A madárka énekelve röpült elöl, a madár hangját követte az oroszlán, az oroszlán hátára támaszkodva pedig bicegett a ló. Addig mendegéltek így hárman, mígnem szembetalálkoztak egy kutyával.

- Ti kik vagytok? – kérdezte a kutya.
- Csitt csivit – csitt csivit. – énekelt a madárka.
- Én a ló vagyok.
- Én pedig az oroszlán. - mutatkoztak be az állatok.
- Mit csináltok itt? – érdeklődött tovább a kutya.
- Éppen a dombtetőre indultunk, hogy közelebről is meghallgathassuk a szép muzsikát. – mondta a ló.
- Mi is zenélni fogunk. – folytatta az oroszlán - A madárka mutatja nekünk az utat. Gyere, te is tarts velünk!
- Hová? – kérdezte ismét a kutya.
- Tudod, a dombra. – válaszolták az állatok.
- Miért? Mit csináltok ott?
- Meghallgatjuk a muzsikát. Jössz?
- Hát persze! Vau – vau – vau! – s az ellenkező irányba szaladt, mint amerre menniük kellett volna.
- Erreeeee! Mindig a madárka hangja után. – mondta az oroszlán a kutyának.
- Vau – vau! Erre, erre... mindig a madárka hangja után.

A madárka énekelve röpült elöl, a madár hangját követte az oroszlán, az oroszlán hátára támaszkodva bicegett a ló, a ló mellett nagyokat vakkantva szaladt a kutya.

Addig – addig mendegéltek így négyen, amíg össze nem találkoztak a nyuszival.

- A nyuszi a barátom! Hívjuk őt is! – javasolta a ló.
- Szia nyuszi! Van kedved velünk tartani a dombra? – kérdezte az oroszlán.
- K-k-k-öszönöm..., ta-ta-talán majd legközelebb. – válaszolt reszketve a nyuszi.
- Gyere velünk! Biztosan neked is tetszeni fog, hiszen te is nagyon szereted a zenét! – biztatta barátját a ló.
- Ez igaz, de na-na-nagyon f-f-f-félek....

Ezen nagyon elcsodálkozott az oroszlán.

- Félsz? Ugyan mitől?
- T-t-t-tőled. – válaszolt az oroszlánnak félénken a nyuszi.
- Hiszen ő nem bánt. Ő is a barátom, mint te. Együtt megyünk a dombra. –nyugtatta meg barátját a ló.
- Háááát.....ha te mondod. Akkor én is megyek. – egyezett bele a nyuszi.
- Hová? – kérdezte hirtelen a kutya.
- Tudod, a dombra. – válaszolták a többiek.
- Vau! A dombra. Tudom én... - vakkantotta a kutya és ismét rossz irányba indult.
- Erreeeee! Nézd csak! Mindig a madárka után! – magyarázta neki a ló.
- Vau-vau! Erre, erre! Mindig a madárka után.

A madárka énekelve röpült elöl, a madár hangját követte az oroszlán, az oroszlán hátára támaszkodva bicegett a ló, a ló mellett nagyokat vakkantva szaladt a kutya, a kutya mögött ugrálva követte őket a nyuszi.

Addig – addig mendegéltek így öten, amíg össze nem találkoztak egy elefánttal.

- Ti kik vagytok? – kérdezte az elefánt.
- Csitt csivit – csitt csivit. – énekelt a madárka.
- Én a ló vagyok.
- Én az oroszlán.
- Én a kutya.
- Én pedig a nyuszi.

Mutatkoztak be az elefántnak az állatok.

- Hová mentek? – érdeklődött tovább az elefánt.

- Éppen a dombtetőre indultunk, hogy közelebről is meghallgathassuk ezt a szép muzsikát. – mondta a ló.
- Mi is zenélni fogunk. A madárka mutatja nekünk az utat. Ha te is szereted a zenét, akkor gyere te is! Tarts velünk! – hívta őt is az oroszlán.

Ekkor az elefánt zokogni kezdett. A nyuszi odament hozzá és megkérdezte:

- Miért lettél ilyen szomorú?
- Azért szomorkodok, mert én is szívesen veletek tartanék, de nem mehetek, mert nekem nincs ormányom, amivel trombitálhatnék a dombtetőn.
- E miatt ne bánkódj! Majd te fogsz dobolni. Olyan szép nagyok a talpaid, biztosan vidáman ütöd majd vele a ritmust. – vigasztalta meg az elefántot az oroszlán.
- Erre eddig nem is gondoltam. Milyen igazad van! Veletek tartok! Induljunk!
- Hová? – kérdezte megint a kutya.
- Tudod, a dombra. Zenélni. – válaszolták az állatok.
- Vau! A dombra. Tudom én... - vakkantotta a kutya és ismét rossz irányba indult.
- Erreeee! – mondták az állatok mindannyian. Csak mindig a madárka után! – magyarázták neki.
- Vau-vau! Erre, erre! Mindig a madárka után.

A madárka énekelve röpült elöl, a madár hangját követte az oroszlán, az oroszlán hátára támaszkodva bicegett a ló, a ló mellett nagyokat vakkantva szaladt a kutya, a kutya mögött ugrálva követte őket a nyuszi, a nyuszi mögött lépdelt hatalmas talpaival az elefánt. Addig – addig mendegéltek így hatan, amíg egy patakhoz nem értek. A madárka énekelve átrepült a patak fölött és várta a többieket, hogy majd követik őt. De az állatok hirtelen megtorpantak.

- Miért nem megyünk tovább? – kérdezte az oroszlán.
- Nincs híd a patak fölött, amin átkelhetnénk a túlsó partra. – válaszolta az oroszlánnak a ló.
- Hogy megyünk így át a patakon? – kérdezte a nyuszi.
- Semmi ötletem sincs. – mondta az elefánt.
- Így sosem érünk oda... - szomorodtak el az állatok.
- Hová? – kérdezte a kutya.
- Tudod, a dombra. Zenélni. – válaszolták az állatok.
- Vau! A dombra. Tudom én... - vakkantotta a kutya és el kezdett szaladni.
- Megint rossz irányba mész. – kiáltottak utána.
- Gyere vissza! Ki kellene találni, hogy hogyan juthatnánk át a patakon, hogy tovább folytathassuk az utunkat. – kérlelte a nyuszi.

Ekkor a kutya odament az elefánthoz és valamit a fülébe sűgött. A többiek kíváncsian figyelték, hogy mi fog történni. Az elefánt odament a patak parton lévő fához, nekítámasztotta a homlokát és úgy megtaszította, hogy az azon nyomban kifordult a földből, s átszelte a patakot, éppen úgy, mintha egy híd lenne. Most már mindannyian könnyű szerrel átkelhettek rajta.

A madárka énekelve röpült tovább, a madár hangját követte az oroszlán, az oroszlán hátára támaszkodva bicegett a ló, a ló mellett nagyokat vakkantva szaladt a kutya, a kutya mögött ugrálva követte őket a nyuszi, a nyuszi mögött lépdelt hatalmas talpaival az elefánt. Addig – addig mendegéltek így hatan, amíg meg nem érkeztek a dombra. A dombon már nagyon sokan összegyűltek, akik szerették a zenét. Az állatok is bekapcsolódtak és együtt muzsikáltak a többiekkel.

A madárka énekelt, az oroszlán csettintett, a ló a dallamot fűtyörészte, a kutya vakkantott, a nyúl hosszú füleivel tapsolt, és az elefánt boldogan ütötte hozzá a ritmust.

A domb felől azóta is minden nap fölhangzik az a csodálatos muzsika, bárki meghallgathatja. Aki nem hiszi, járjon utána.